

Diumenge II, advent (B)
Is.40.1-5.9-11. 2Pe.3.8-14. Mc.1,1-8
P. Josep M. Sanromà, monjo de Montserrat

En aquest segon diumenge d'advent el Senyor ens és anunciat com a font de consol, de llibertat i de perdó. Aquí teniu el vostre Déu, ens ha dit el profeta, ell és el qui ve cap a nosaltres, per a ell hem d'obrir camí en el desert i en l'estepa; fondalades i serralades, muntanyes i valls, tot s'ha de remoure perquè el Senyor fa camí vers nosaltres; Si ho fem així veurem tots la gloria del Senyor. Temps d'advent, temps de remoure tot allò que en nosaltres pugui fer obstacle al Senyor de la vida per venir a nosaltres. Temps per desbrossar de nou el camí del nostre cor on fàcilment hi arrela l'herbam inútil d'interessos sospitosos, de preocupacions terrenals, de pensaments obscurs que poc a poc el fan intransitable, però el Senyor hi ha de poder passar, així és com ens porta la llibertat que ens anunciava, ens toca reconèixer que no hem vigilat prou perquè el camí no es quasi perdés, i en aquest reconeixement de la nostra realitat interior ell ens dóna el seu perdó i nosaltres trobem el consol de saber que ell camina de nou en cadascú de nosaltres. Invitació doncs a fer possible que el Senyor sigui el nostre Consol, posant fi amb la seva ajuda i el seu perdó a la nostra servitud, vetllant per no recaure, sabent però que el Senyor és pacient amb nosaltres, perquè no vol que ningú resti en la servitud del mal, sinó que tots fem passos de conversió. Tenim de temps tots els dies de la nostra vida, però no sabem quan s'acabaran, per això el Senyor ens crida una vegada i una altra a no distreure'ns, a vetllar per estar a punt per a rebre aquella vida que de sempre el nostre cor espera i anhela. Mentrestant, com que el camí que hi porta, com ens diu l'Evangeli és estret, procurem tenir-lo net, aplanem els obstacle dels nostres errors, omplim els buits dels nostres desànimis perquè, tant nosaltres com el Senyor que hi ve, hi puguem circular amb llibertat i sense por de perdre'ns i no trobar-nos. Sí, la paciència del Senyor ens convida a la conversió, a netejar el nostre camí, a fer possible de nou el goig mutu de l'encontre amb ell.

L'evangeli ens ha presentat a Joan com l'últim missatger enviat a cridar al poble antic a la conversió, a preparar-se per l'arribada del Messies esperat. Nosaltres, tot hi formar el nou poble, alliberats ja per la creu i la resurrecció del nostre Salvador, continuem necessitant la invitació a la conversió, a treure'ns del damunt tot allò que ens pren la llibertat, l'alegria, l'esperança, la llum, la pau i que no és fora sinó dins nostre. I perquè no creixi en el nostre cor el que li pren la formosor original, perquè les branques de les dificultats no s'entortolliguin amb les de les desconfiances o dels dubtes, tinguem sempre en bon estat les eines necessàries per mantenir net el camí del nostre cor, la lectura de la paraula de Déu on el Senyor ens parla, ens consola i ens diu que està amb nosaltres; l'encontre personal amb el Senyor en la pregària per parlar-li com al nostre confident del que vivim i del que anhelem; la comunió amb el pa partit que ens

alimenta i ens compromet a ser, com ell, pa partit per als altres; la recerca del seu consol en la confiança en el seu perdó. Passar habitualment amb aquestes eines pel camí del nostre cor evita que se'ns tapi l'horitzó de la nostra esperança.

Durant aquests dies, la majoria haurem instal·lat el pessebre a casa, un signe i un record del que celebrem en el Nadal; però us voldria convidar a fer-ne alguna cosa més; durant els dies que el tingueu instal·lat aneu-hi a llegir la Paraula del Senyor i passeu-hi alguna estona de pregària en família; si sentiu que es desbrossa el vostre camí, l'advent que és espera, haurà esdevingut encontre i consol i el Nadal retrobament amb el qui ve per ser la nostra llum i la nostra pau. I encara que un dia desmuntarem el pessebre, no desmunteu mai mes aquell lloc on dins vostre haureu trobat al Senyor.